

ἀγκάλιασα σὰν παιδί μου. Καί σφίγγοντας τὸ χέρι τότε ρωτῶ πῶς ἔτυχε νὰ εἶναι στὴ χώρα.

— Ἐδῶ μένω τώρα, μοῦ κάνει, εἶναι ὡς πέντε χρόνια. Ἦρθα νὰ καλητερέψω τὴν τύχη μου. Δόξα νὰ ἔχῃ ὁ Θεός, δὲν ἀπότυχα. Ἐκεῖνο τὸ μαγαζὶ ἀντικρῶ εἶναι δικό μου. Ἴσια ἀπὸ τὴν Ἀγγλία τὰ φέρνω τ' ἀμερικανικά μου.

— Αἶ, καὶ τώρα ποῦ πλούτισες, πῶς δὲν ἔρχεσαι νὰ πάμε στὸ χωριό μας; Βλέπεις, καὶ γὼ ἐκεῖ πηγαίνω, μ' ὅλη τὴ φτώχεια μου. Πάμε, πάμε νὰ σὲ χαρῆ κ' ἡ μαννούλα σου.

— Ἀχ, συχωρέθηκε ἡ μαννούλα! μοῦ λέγει πικρογελῶντας.

— Ἐλα, παιδί μου, ἐκεῖ ποῦ κοιμάται ἡ μάνα σου, κι ἄρσέε τα τὰ ξένα πριχοῦ νὰ μπλέξης, τοῦ λέγω σοβαρὰ καὶ μὲ νόημα στὴ ματιά μου.

— Εἶναι ἀργὰ τώρα πιά, μοῦ ἀποκρίνεται. Εἶναι τώρα χρόνος ποῦ μὲ πάντρεψαν ἐδῶ πέρα.

— Λοιπὸν πάρ' τὴ γυναῖκα σου κ' ἔλα στὸ χωριό σου κι ἄρσέε νὰ πλουτίσουν κ' οἱ ἄλλοι. Θυμῆσου, καημένε, τὴ χαριτωμένη μας τὴν πατρίδα, θυμῆσου τὸ γλυκὸ ἐκεῖνο τὸ βουναράκι, ποῦ μπορείς νὰ τὸ πάρῃς καὶ νὰ κάμῃς τὸ λόγγο του παράδεισο. Δουλειὰ καὶ δουλειὰ ποῦ θὰ τήνε βρῆς ἐκεῖ! Τί περιβόλια μπορείς ν' ἀνοίξης, τί πύργους νὰ χτίσης!

— Ἀχ, ἄς σοῦ τὸ πῶ τὸ λοιπὸν, νὰ τὸ δῆς πῶς εἶναι ἀδύνατο: Μήγαρ καὶ γὼ δὲν τὸ λαχταρῶ, δὲν τὸ θέλω; μὰ νὰ τάκούση δὲ δέχεται, μήτε ἡ γυναῖκα μου, μήτε ἡ πεθερά μου. Εἶναι ἀρχόντισσες! Εἶναι τῆς χώρας αὐτῆς. Μήτε καταδεχθήκανε νὰ πάνε μιὰ μέρα νὰ τὸ δοῦν τὸ ταπεινὸ μου τὸ χωριό. Νὰ τάκούση δὲ θέλει ἡ καλή μου τὸ μέρος ποῦ μὲ γνώρισε φτωχὸ καὶ λιοκαμένο βοσκοπούλο, σὰ νὰ μὴν τὴν ἔθρεψε τὸ βουνὸ ἐκεῖνο αὐτὴ τὴν καρδιά. . .

Καὶ στάθηκε δῶ, γιατί κόμπωσε ὁ λαιμὸς του, καὶ τὰ μάτια του δάκρυσαν.

A. E.

ΣΚΗΝΑΙ ΤΟΥ ΝΕΑΝΙΚΟΥ ΒΙΟΥ¹

ὑπὸ Ἑρρ. Μύργερ, κατὰ μετάφ. Ε.Δ. Ροῦθου

ΤΟ ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΝ ΔΕΙΠΝΟΝ

B.

Τρεῖς ἡμέρας πρὸ τοῦ ἀνωτέρω περιγραφέντος δειπνοῦ ὁ Οὐλρίχος Ρούβρης εὐρίσκειτο εἰς Πλυμούθ, ἐτοιμαζόμενος νὰ καταταχθῆ ὡς ἐθελοντῆς εἰς τάγμα μεταβαίνον εἰς τὰς Ἰνδίας, ὅτε ἔλαβεν ἐπιστολὴν μεταβαλοῦσαν αὐθωρεὶ τὴν ἀπόφασίν του. Εὐθὺς τῷ ὄντι μετὰ ἀνάγνωσιν αὐτῆς ἐσπευσε νὰ ζητήσῃ διαβατήριον διὰ τὴν Γαλλίαν καὶ ἀναχωρήσας τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἔφθασε τὴν ἐπιούσαν εἰς Παρισίους.

Ἦ προκαλέσασα τὴν ἐσπευσμένην αὐτοῦ ἀναχώρησιν ἐπιστολὴ ἦτο ἡ ἐξῆς:

« Ἀγαπητέ μου Οὐλρίχε,

« Γνωρίζεις πόσον σὲ ἀγαπῶ καὶ ἐνθυμεῖσαι ποσάκις ηὐτύχησα νὰ σοῦ τὸ ἀποδείξω. Πρὸ ἐνός ἔτους σὲ εἶδα καταβληθέντα ὑπὸ τῆς λύπης καὶ ἀνίκανον

νὰ ὑπομείνης τὴν πρώτην σου μεγάλην δυστυχίαν. Ἦθελεις ν' ἀποθάνῃς καὶ μετέβης πρὸς τοῦτο εἰς τὴν χώραν τῆς πλήξεως καὶ τῆς ὀμίχλης. Ὅλοι σὲ νομίζουν πρὸ πολλοῦ ἀναπαυόμενον εἰς τὸ κοιμητήριον τοῦ Σούσεξ ὑπὸ τὴν σκιάν ἱτέας, καὶ οὐδεὶς ἐλπίζει νὰ σ' ἐπανίδῃ πρὸ τῆς ἡμέρας τῆς τελευταίας κρίσεως, ὅτε αἱ σάλπιγγες τῆς Ἀποκαλύψεως θὰ προσκαλέσωσι πάντας ἡμᾶς εἰς ἐπίσημον νεκρανάστασιν. Μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης δύνασαι ν' ἀναπαύεσαι ἐν εἰρήνῃ, βέβαιος ὢν ὅτι ἐξετέλεσα μετὰ πάσης ἀκριβείας πάσας τὰς παραγγελίας τῆς διαθήκης σου. Νομίζω ὅτι δὲν θὰ δυσαρεστηθῆς μανθάνων ὅτι ὅλοι σου οἱ γνώριμοι σ' ἐλυπήθησαν πολὺ, καὶ πρὸ πάντων αἱ κυρίαὶ καὶ ὁ Στράους. Οὐδεὶς τῷ ὄντι ἐχώρευε μεθ' ὄσης σὺ εὐστροφίας τὰ ἀθάνατα αὐτοῦ βάλς. Ὁ μέγας μουσηγέτης ἐθεώρησε πρέπον νὰ ἐκδηλώσῃ τὸ πένθος του τυλίσσαν μετὰ μαύρην σκέπην τὴν ράβδον, διὰ τῆς ὁποίας διευθύνει τὴν ὀρχήστραν τῶν χορῶν τοῦ Χειμεριοῦ ἀνθῶνος.

Πολὺ φοβοῦμαι ὅτι ἐβιάσθης ν' ἀποθάνῃς. Ἄν ἐπερίμενες μερικὰς ἡμέρας, πολλὰ θὰ ἔτεινοντο πρὸς σὲ λευκαὶ χεῖρες διὰ νὰ ἐμποδίσωσι τὴν ἀποδημίαν σου εἰς τὸν ἄλλον κόσμον. Ἄλλ' ὅτι ἔγεινεν, ἔγεινεν. Μετὰ τὸν αὐτοκράτορα Κάρολον Ε' οὐδεὶς ἄλλος ηὐτύχησε ὅπως σὺ νὰ παρευρεθῆ εἰς τὴν κηδεῖαν του καὶ νὰ θρηνησῇ τὸν ἑαυτὸν του. Ἄν εἶχες λάβει τὸν κόπον νὰ μὲ πληροφορήσῃς πῶς διασκεδάζετε εἰς τὸν κάτω κόσμον, ἂν κυβερνᾷ καλὰ τὰ κράτη του ὁ Πλούτων καὶ ἂν εἶναι εὐμορρη ἡ Περσεφόνη, θὰ ἤρχομην ἴσως νὰ σ' ἐπισκεφθῶ. Ὁ μόνος λόγος διὰ τὸν ὅποιον ἐπιμένω ἀκόμη νὰ χασμῶμαι ὑπὸ τὸν ἥλιον εἶναι ὁ φόβος μὴ πέσω ἀπὸ Χάρυβδιν εἰς Σκύλλαν.

Ἄδικον ἔχεις νὰ παραπονήσῃς ὅτι δὲν σὲ γράφω τί κάμνω, ἀφοῦ ἐξακολούθῃς νὰ μὴ κάμνω τίποτε. Αἱ ἔξεις καὶ αἱ ὀρέξεις μου ἔμειναν ἀμετάβλητοι. Ὅπως πρὶν, οὕτω καὶ τώρα κοιμῶμαι τὴν ἡμέραν καὶ ἀγρυπνῶ τὴν νύκτα. Δι' ἀκαταβλήτου ἐπιμονῆς κατάρθωσα νὰ περιορίσω τὴν λειτουργίαν τῶν διανοητικῶν μου δυνάμεων εἰς τὸν ἐλάχιστον ὅρον, τὰ δὲ νεῦρά μου ἐδάμασα εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, ὥστε δύναμαι ν' ἀκούω τὸν τυχόντα βλάκα νὰ ἀνοητεύῃ ἐπὶ τρεῖς ὥρας κατὰ σειράν χωρὶς νὰ ὑποπέσω, ὅπως πρὶν, εἰς τὸν πειρασμὸν νὰ τὸν ῥίψω ἀπὸ τὸ παράθυρον. Κατήντησα νὰ ζῶ εἰς τὸν κόσμον τοῦτον ὡς ἀπλοῦς θεατῆς καὶ εὐρίσκω πολλὰκις τὸ θέαμα διασκεδαστικόν. Πρὸ τινων ἡμερῶν εἶχα ἀναγκασθῆ ἐκ τῆς χρεωκοπίας τοῦ τραπεζίτου μου νὰ γράφω ἄρθρα ἐπὶ δικαίᾳ ἀμοιβῇ πρὸς πορισμὸν τῆς ἐπιουσίου κριθῆς τοῦ ἀλόγου μου, ἀλλ' ἀπὸ τῆς ὑποχρέσεως ταύτης μὲ ἀπήλλαξε ταχέως ὁ αἰφνιδίως θάνατος γέροντος θείου μου, φονευθέντος αἰφνιδίως εἰς μονομαχίαν του μὲ πλακοῦντα φασιανῶν καὶ μὴ προφθάσαντος νὰ μὲ ἀποκληρώσῃ. Νομίζω ὅτι ἐγνωρίζεις τὸν ἀξιόλογον τοῦτον ἄνθρωπον, καὶ ἴσως ἐνθυμεῖσαι πόσον ἐπεριφρόνει τὴν ἀνικανότητά μου νὰ ἐννοήσω ὅτι ὁ μόνος ἐπὶ τῆς γῆς προορισμὸς τοῦ ἀνθρώπου εἶναι νὰ καλοτρέφῃ.

Ἀφοῦ σὲ εἶπον τὰ κατ' ἐμέ, ὑπακούσας εἰς τὴν ῥητὴν διαταγὴν σου, πρέπει ἤδη νὰ σὲ ὀμιλήσω

¹ Ἰδε σελ. 6

περὶ συμπτώσεως περιεργοτάτης, ἣτις εἶναι ἡ μόνη σπουδαία ἀφορμὴ τῆς ἐπιστολῆς ταύτης.

Προσκληθεὶς πρὸ ὀκτώ ἡμερῶν εἰς εὐθυμον δεῖπνον παρά τινων φίλων μου ἀπελιθώθην ὑπὸ τῆς ἐκπλήξεως, βλέπων καθημένην ἀντικρῦ μου γυναῖκα, ἣτις ἦτο τὸ ζωντανὸν εἶδωλον τῆς ἀποθανούσης 'Ροζίνας, τὴν ὁποίαν ἤθελες ν' ἀκολουθήσῃς εἰς τὸν τάφον. Ἡ ὁμοιότης ἦτο εἰς τοιοῦτον βαθμὸν τελεία ὥστε, μὴ πιστεύων εἰς ἀναστάσεις νεκρῶν, ἐφοβήθην πρὸς στιγμήν ὅτι εὕρισκόμην ὑπὸ τὸ κράτος παραίσθησεως. Ἀδύνατον τῷ ὄντι ἦτο νὰ λησμονήσω ὅτι εἶχομεν ἰδεῖ τὴν ταλαίπωρον 'Ροζίναν ἐξηπλωμένην ἐπὶ τῆς μαρμαρίνης τραπέζης τοῦ ἀνατομικοῦ ἀμφιθεάτρου· ὅτι ἐκαρφώθη ἔπειτα ἐνώπιον ἡμῶν ἐντὸς φερέτρου, μετεκομίσθη εἰς τὸ νεκροταφεῖον καὶ ἀπετέθη ὑπὸ χῶμα μεταβληθὲν διὰ τῶν κοινῶν φροντίδων μας εἰς φυτῶριον λευκῶν ῥόδων. Σκεφθεὶς ἔπειτα ὅτι δὲν ἦτο ἀπολύτως ἀδύνατον νὰ ἦναι ἡ ἀντικρῦ μου καθημένη ἀδελφὴ τῆς φιλάτης νεκρᾶς, ἠρώτησα αὐτὴν ἂν ἔτυχε νὰ γνωρίσῃ τὴν 'Ροζίναν. Ἄλλ' οὔτε τὴν ἐγνώρισεν οὔτε εἶχεν ἀδελφὴν κάμμειαν. Τὸ δὲ περίεργον εἶναι ὅτι ἡ φωνὴ διὰ τῆς ὁποίας μοὶ εἶπε ταῦτα ὁμοιάζει καὶ αὕτη μὲ τὴν φωνὴν τῆς νεκρᾶς. Τὸ πανομοιότυπον τοῦτο τῆς μακαρίτιδος ὀνομάζεται Φαννὴ καὶ εἶναι ἑταῖρα περιζήτητος διὰ τὸ κάλλος καὶ τὸ πνεῦμά της ὑπὸ τῶν παραλυμένων τῆς ὑψηλῆς περιωπῆς. Ὁμιλῆσας μετ' αὐτῆς ἐφ' ἱκανὴν ὥραν ἐπέισθην ὅτι κατ' οὐδὲν ἄλλο ὁμοιάζει πρὸς τὴν πρῶην φίλην σου πλὴν μόνως τῆς μορφῆς καὶ τῆς φωνῆς.

Ἡ Φαννὴ εἶναι ἀγγεῖον πάσης κακίας, πανουῆρος καὶ ἀκαρδῆ ὡς γέρων διπλωμάτης. Χάρεις εἰς τὰς πολλὰς καὶ ὑψηλὰς αὐτῆς σχέσεις κατέχει θέσιν ἐπίφονον καὶ ἐπίφοβον μεταξύ τῶν ὁμοτέχνων της. Πολλὰς ἤδη κατέφαγε περιουσίας καὶ πολλοὺς ἐξώθησεν εὐέλπιδας νέους εἰς τὴν ἀπώλειαν, χωρὶς ποτε νὰ αἰσθανθῇ οὔτε συμπάθειαν οὔτε οἶκτον πρὸς κανένα. Γνωρίζων πόσον ἦτο εἰλικρινὴς καὶ ἀπεριόριστος ὁ ἔρωσ σου πρὸς τὴν 'Ροζίναν καὶ ὅτι ἀδύνατον εἶναι νὰ λησμονήσῃς τὴν πτωχὴν κόρην ἣτις ἐθυσιάσθη διὰ σέ. ὡς ἡ Μαργαρίτα διὰ τὸν Φάουστ, ἔσπευσα νὰ σοῦ ἀναγγείλω τὴν παράδοξον συνάντησίν μου μὲ τὸ ἀντίτυπον αὐτῆς. Εἶσαι φύσει ποιητής, ἂν καὶ δὲν γράφεις στίχους, ὥστε ἐνδέχεται νὰ αἰσθανθῆς ἐν οἰονδήποτε εἶδος ἡδονῆς νομίζων ὅτι ἐπαναβλέπεις ζωντανὴν καὶ ἀκμαίαν ἐκείνην, τὴν ὁποίαν εἶδες τυλισσομένην εἰς νεκρικὴν σινδόνα.

ὑποθέτων ὅτι ὅσα σε γράφω ἐνδέχεται νὰ κινήσουν τὴν περιέργειάν σου καὶ νὰ σὲ φέρουν εἰς Παρισίους ἐφρόντισα νὰ σοῦ προετοιμάσω συνέντευξιν μὲ τὴν Φαννὴν. Θὰ μὰς εὕρῃς λοιπὸν μετὰ τέσσαρας ἡμέρας, ἦτοι τὸ προσεχὲς Σάββατον, μετὰ τὸ τέλος τοῦ χοροῦ τοῦ Μελοδράματος, εἰς τὸ ἐστιατόριον τοῦ Φόϋ, μὲ τινὰς ἄλλους παλαιούς σου φίλους. Διὰ νὰ μὴ τρομάξῃς σὲ παρακαλῶ νὰ μὴ ἔλθῃς μὲ τὸ σάβανόν σου, ἀλλὰ μὲ στολὴν προσκαλεσμένου εἰς δεῖπνον. Τὰ κυριώτατα αὐτῆς συστατικὰ εἶναι: σήμερον μαῦρον ροῦκον καὶ ἄσπρος λαί-

μοδέτης. Σ' ἐνθυμίζω τὰς λεπτομερείας ταύτας διότι ἐνδέχεται νὰ ἦναι κατὰ τι διάφοροι αἱ συνήθειαι τοῦ ἄλλου κόσμου.

Τριτάτος·.

Γ'.

Πρὶν ἢ συνοδεύσωμεν τὸν Οὐλρίχον εἰς τὸ ἐστιατόριον τοῦ Φόϋ, καλὸν εἶναι νὰ ἐκθέσωμεν τὰ προκαλέσαντα τὴν τόσον παραδόξως ἀποτυχοῦσαν αὐτοχειρίαν του.

Ἀνεξάρτητος ὢν καὶ κάτοχος μεγάλης περιουσίας πρὶν ἀκόμη ἐνηλικιωθῆ, κατελήφθη κατὰ τὴν πρῶτην του εἰσοδὸν εἰς τὴν τύρβην τοῦ κόσμου ὑπὸ τινος παραζάλης καὶ ἠσθάνθη τὴν ἀνάγκην ὁδηγοῦ. Ὡς δὲ πάντοτε συμβαίνει ἐπαρουσιάσθησαν πενήτηκοντα ἀντὶ ἐνός. Ὁ κόσμος ὁμοιάζει τὰς περικλειούσας ἀρχαιότητος πόλεις τῆς Ἰταλίας, εἰς τὰς ὁποίας πολιορκεῖται πᾶς εὐπρόσωπος περιηγητὴς ὑπὸ σμήνους προθύμων ξεναγῶν.

Ὁ Οὐλρίχος ἐκ φύσεως ὢν περίεργος, ὀρμητικὸς καὶ ἀνυπόμονος ἠθέλησε ὅλα νὰ ἴδῃ καὶ νὰ μάθῃ εἰς μίαν ἡμέραν, ῥοφῶν ἀπνευστεὶ τὴν κύλικα πάσης ἡδονῆς. Ἐπόμενον λοιπὸν νὰ ἐπέλθῃ ταχέως ἡ ἀπογοήτευσίς. Πρὶν ἀκόμη συμπληρώσῃ τὸ εικοστὸν πέμπτον ἔτος τῆς ἡλικίας του, εἶχεν ἤδη τὴν πείραν ἀνδρός, ἡ δὲ καρδιά του ὁμοιάζε λάρνακα πλήρη στάκτης σθεσεῖσης πυρκαϊᾶς. Ἀνακριβὲς θὰ ἦτο νὰ εἴπωμεν ὅτι δὲν ἐπεθύμει πλέον τίποτε, ἀφ' ἑτέρου ὁμως ἦτο βέβαιος ὅτι ἀδύνατον ἦτο νὰ ἐπιτύχῃ ὅσα ἐπεθύμει. Τέσσαρα λοιπὸν ἔτη μετὰ τὴν εἰσοδὸν του εἰς τὸν κόσμον ἀπεσύρετο καταρῶμενος αὐτὸν ὡς ἄλλος Ὁβερμαν ἢ Πενέ. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην πολλοὶ ἦσαν οἱ καταλαμβανόμενοι ὑπὸ τοιαύτης ἀπελπισίας, τῆς γνωστῆς ὑπὸ τὸ ὄνομα νόσου τοῦ αἰῶνος.

Οἱ γνώριμοι τοῦ Οὐλρίχου περιωρίσθησαν νὰ τὸν ὀνομάσωσι μισάνθρωπον καὶ ἐλησμόνησαν αὐτὸν τελείως μετὰ τινὰς ἡμέρας. Μόνος ὁ Τριστάνος ἐξηκολούθησε νὰ τὸν βλέπῃ ἐνίοτε. Ἐλθὼν ἡμέραν τινὰ εἰς ἐπίσκεψίν του καὶ ἐνοήσας ἐκ τῶν λόγων καὶ ἔτι μᾶλλον ἐκ τῆς συμπεριφορᾶς τοῦ δυστυχοῦς νέου ὅτι ἐμελέτα ν' αὐτοχειριασθῇ, ὁμίλησεν εἰς αὐτὸν ὡς ἐξῆς :

— Νομίζω ὅτι εἰς τὴν ἡλικίαν σου εἶναι ἀκόμη ἐνωρίς. Ὅπως δήποτε σὲ ζητῶ τὴν ἀδειαν νὰ μὴ σε συνοδεύσω. Βλέπω ὅτι δὲν ἠπατώμην ὑποθέσας ὅτι πάσχεις τὴν νόσον τοῦ συρμοῦ. Θὰ ἐπολυδιάβασες τὸν Φάουστ καὶ τὰ πονηρὰ δαιμόνια σ' ἐνοχλοῦν. ὑποθέτεις ὅτι ἡ καρδιά σου εἶναι νεκρά, ἐνῶ εἶναι ἀπλῶς μουδιασμένη. Ἀφοῦ πολυτρέξῃ τις φυσικὸν εἶναι νὰ αἰσθάνεται κούρασιν καὶ ὄρεξιν νὰ ἐξαπλωθῇ. Οὕτω καὶ σὺ ποθεῖς σήμερον ἀνάπαυσιν αἰωνίαν. Ἄλλ' εἶμαι βέβαιος ὅτι, ἀφοῦ ξεκουρασθῆς ὀλίγας ἡμέρας ἢ ἐβδομάδας, θὰ αἰσθανθῆς πάλιν ὄρεξιν κινήσεως καὶ θὰ ρίψῃς ἀπὸ τὸ παράθυρον τὴν ἀπαίσιάν σου ἀπόφασιν καὶ τ' ἀγγλικά σου πιστόλια, ἐκτὸς ἂν τὰ χαρίσῃς εἰς πειναλέον τινὰ ἀκατάληπτον ποιητὴν, ἔχοντα σπουδαιότερους ἀπὸ σὲ λόγους νὰ μεταβῇ εἰς ἄλλον καλῆτερον κόσμον, ὅπου δὲν εἶναι ἀπαραίτητα τὰ φαγώσιμα.

« Ὑπῆρξεν ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποίαν σὲ ὁμοιάζα.

Πολλάκις ὑπέπεσα καὶ ἐγὼ εἰς τὸν πειρασμὸν ν' ἀναζητήσω τί κρύπτεται πέραν τοῦ τάφου. Πάντοτε ὁμως μετενόησα ἐγκαίρως καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ κάμῃς τὸ ἴδιον. Μὲ λέγεις ὅτι ἡ καρδιά σου εἶναι νεκρά καὶ δὲν πιστεύεις εἰς τίποτε. Εἰς τοῦτο ἀποκρίνομαι ὅτι ἡ καρδιά σου ζῆ καὶ βασιλεύει, ἀφοῦ ἐξακολουθεῖ νὰ ἐκπληρώῃ τακτικῶς τὸ καθήκον τῆς, ἦτοι νὰ κτυπᾷ ἐντὸς τοῦ στήθους σου ἐξηκοντάκις ἀνὰ πᾶν λεπτόν. Περὶ δὲ τῶν ἄλλων καθηκόντων τῆς καρδίας, τῆς καλουμένης καὶ ψυχῆς, ἐγράφησαν ἑκατομμύρια τόμων, τοὺς ὁποίους πολὺ φοβοῦμαι ὅτι οὐδ' οἱ γράψαντες αὐτοὺς ἐνοοοῦσι κάλλιον τῶν ἀναγνωστῶν. Τὸ μόνον βέβαιον εἶναι ὅτι ὑπάρχουσι πράγματά τινα, εἰς τὰ ὁποῖα ἀδύνατον εἶναι νὰ μὴ πιστεύωμεν, ἀφοῦ τὰ βλέπομεν καὶ τὰ ἐγγίζομεν. Ἐν ἑλλείψει αἰσθημάτων μᾶς ἀπομένουσιν αἱ αἰσθήσεις. Παράλογον δὲ εἶναι νὰ παραπονηθῆται ὅτι κατήνησεν ἀναίσθητος ὁ ἔχων ὀφθαλμοὺς διὰ νὰ βλέπῃ τὸν ἥλιον, αὐτῆς διὰ ν' ἀκούῃ τὴν μουσικὴν καὶ χεῖρας διὰ νὰ θωπεύῃ τὸν τράχηλον ὠραίου ἵππου ἢ ὠραίας γυναικός. Καὶ ἂν ἀκόμη ὑποθέσωμεν ὅτι στερεῖται αὕτη πάντων τῶν προσόντων τὰ ὁποῖα ἀπαιτοῦσι παρ' αὐτῆς οἱ ῥωμαντικοί, τοῦτο δὲν τὴν ἐμποδίζει νὰ ἔχῃ στοργῆς κινήμας καὶ κόκκιννα χεῖλη. Καίρος εἶναι, ἀγαπητέ μου, νὰ πεισθῆς ὅτι τὰ πτερὰ τὰ ἀνυψοῦντα ἡμᾶς εἰς φανταστικούς Ὀλύμπους εἶναι ἐκ φύσεως προωρισμένα νὰ μαδῆσωσι. Τὸ πάθημά σου εἶναι πάθημα κοινόν. Ἄλλ' ἂν ἔχασες τὰ πτερὰ σου, σοῦ ἀπομένουσιν καλοὶ πόδες, ἡ δὲ πεζοπορία εἶναι πολὺ διασκεδαστικώτερα τῶν ὑπερνεφελῶν πτερυγισμάτων». Βλέπων ὁμως ὅτι τὰ τοιαῦτα σκώμματα ἀντὶ νὰ κατευνασῶσι ἐξηρέθιζον ἔτι μᾶλλον τὸν φίλον του, ἔσπευσεν ὁ Τριστᾶνος νὰ μεταβάλῃ γλῶσσαν καὶ νὰ ὀμιλήσῃ εἰς αὐτὸν μετὰ κατανύξεως καὶ πατρικῆς στοργῆς, ἐπιτυχῶν παρ' αὐτοῦ νὰ παραιτηθῆ τῆς ἀμέσου αὐτοχειρίας. Ἐκτοτε ὁμως ἔπαυσεν ὁ Οὐλρίχος νὰ ἐπισκέπτεται τὸν φίλον του, ἀλλάξας, ὡς φαίνεται, καὶ κατοικίαν, διότι οὐδαμοῦ κατώρθωσεν οὕτως ἐπὶ ἕξ ὅλους μῆνας νὰ τὸν ἀνεύρῃ.

Ἡμέραν ἐν τούτοις τινά, ἱπεύων μετὰ δύο φίλων του εἰς τὰ περίχωρα τῶν Παρισίων διέκρινε μακρόθεν τὸν ἐξαφανισθέντα, συνοδεύοντα νέαν κόρην φέρουσαν πενιχρὰν ἐσθῆτα ἐργάτιδος. Καὶ αὐτὸς δὲ ἦτο ἐνδυμένος τόσον πτωχικά, ὥστε ἠδύνατο εὐλόγως νὰ ἐλπίζῃ ὅτι οὐδεὶς θ' ἀνεγνώριζε τὸ πρῶτον κομψότατον τῶν μελῶν τῆς Ἰππικῆς Αἵσχης. Ὁ Τριστᾶνος ὁμως κατώρθωσε νὰ τὸν ἀναγνωρίσῃ καὶ ἠτοιμάζετο νὰ τὸν πλησιάσῃ, ἂν δὲν ἀπετρέπετο δι' ἐκτετικῶν νεύματος ὑπὸ τοῦ μετημερισμένου.

— Τί νὰ εἶναι τὸ νέον τοῦτο μυστήριον; ἐψιθύρισεν ὁ Οὐλρίχος ἀπομακρυνόμενος μετὰ βραθυμίας.

Πρὸς ἐξηγήσιν τοῦ νέου μυστηρίου πρέπει νὰ ἐνθυμισώμεν εἰς τὸν ἀναγνώστην τὰς ἀφελεῖς διηγήσεις τῶν ῥαψωδῶν τῶν μέσων χρόνων, περὶ τῶν ἰδιοτρόπων ἐκείνων ἡγεμόνων καὶ ἱπποτῶν, αἵτινες φεύγοντες τὰ ἀνάκτορα καὶ τοὺς ἀρχοντικούς πύργους, περιέτρεχον τὸν κόσμον μετὰ κινήσαντες εἰς τὸν ὦμον ὡς πτωχοὶ τρουθαδοῦροι εἰς ἀναζητήσιν γυναικὸς ἱκανῆς νὰ τοὺς ἀγαπήσῃ, ὅχι διὰ τὸν τίτλον

ἢ τὸν πλοῦτόν των, ἀλλὰ διὰ μόνην τὴν προσωπικὴν αὐτῶν ἀξίαν. Μεταξὺ τῶν προγόνων τοῦ κόμητος Οὐλρίχου Ῥούβρης ὑπῆρχεν, ὡς φαίνεται, τοιοῦτος τις παλαδίνος, τοῦ ὁποῖου ἀπεφάσισε νὰ μιμηθῆ τὸ παράδειγμα εἰς τὸν πεζὸν τοῦτον αἰῶνα.

Πρὸς τέλειον χωρισμὸν ἀπὸ τῆς κοινωνίας, ὅπου τοσαύτας ἐποτίσθη πικρίας, ἔσπευσεν ὁ Οὐλρίχος νὰ μεταβάλῃ ὅλην του τὴν περιουσίαν καὶ τὸ προϊόν τῆς πωλήσεως τῶν πολυτελῶν ἐπίπλων καὶ τῶν ὀνομαστῶν ἵππων του εἰς δημόσια χρεώγραφα, τὰ ὁποῖα κατέθεσεν εἰς χεῖρας τιμίου συμβολαιογράφου, μετὰ τὴν ἐντολὴν νὰ εἰσπράττῃ καὶ νὰ διαθέτῃ τὸ εἰσόδημα ὅπως ἐνόμιζε συμφερώτερον.

Ὅκτὼ ἡμέρας ἔπειτα, ὅσοι ἤρχοντο νὰ τὸν ζητήσωσι εἰς τὸ οἰκημῆμα του τῆς Λεωφόρου Ἀντίου ἐμάνθανον ὅτι ἀνεχώρησεν χωρὶς νὰ εἶπῃ τοῦ μεταβαίνει.

Ὁ Οὐλρίχος ὑπὸ τὸ ὄνομα Μάρκου Γιλβέρτου εἶχεν ἐνοικιάσει μικρὸν δωμάτιον εἰς σκοτεινὴν ὁδὸν τῆς συνοικίας τοῦ Ἁγ. Μαρκέλου. Ὁ οἶκος ἐκεῖνος ἦτο εἶδος λαϊκοῦ στρατῶνος, ὅπου ἀντήχει ἀπὸ τὸ πρῶτὸ μέχρι τῆς ἐσπέρας ὁ ποικίλος θόρυβος παντοίων βιομηχανιῶν· τὸ δὲ δωμάτιον του ἦτο ὑγρὸν καταγώγιον, ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα σιχαίνεται ὁ ἥλιος νὰ ἐπισκεφθῆ καὶ ἀνάλογα τοῦ οἰκηματος τὰ σκεύη. Ἐκεῖ ἐπροσπάθει νὰ λησμονήσῃ τὸ παρελθὸν μεταμορφούμενος εἰς ἄλλον ἄνθρωπον. Ἀκούων τὸ εὐθυμὸν ἄσμα τῶν γειτόνων του, ὅταν μετέβαινον τὸ πρῶτὸ εἰς τὸ ἔργον των, καὶ παρατηρῶν ἐπὶ τοῦ προσώπου των, ὅταν ἐπέστρεφον τὸ ἐσπέρας κυρτωμένοι ὑπὸ τοῦ κόπου, τὴν γαλήνην ἐκείνην τὴν ὁποίαν μεταδίδει ἡ ἐκπλήρωσις τοῦ καθήκοντος ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν:

— Τοιοῦτος εἶναι ὁ ἀληθὴς λαός· ὁ τίμιος λαὸς ὁ ἐπιπόνως ζυμῶνων τὸν ἄρτον τὸν ὁποῖον τρώγει. Μόνον ἐδῶ δύναμαι νὰ εὐρῶ ἀδιάφορον τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν καὶ ν' ἀπαλλαγῶ διὰ τοῦ χρόνου τῆς ἀφορήτου ἀηδίας τοῦ κόσμου.

Ὅκτὼ ἡμέρας μετὰ ταῦτα ὁ Οὐλρίχος φέρων τὸ αὐτὸ ὄνομα Μάρκου Γιλβέρτη εἰσῆρχετο ὡς μαθητευόμενος εἰς μέγα γειτονικὸν σιδηρουργεῖον καὶ μετὰ ἕξ μῆνας ἐπροβιβάζετο ἐργάτης. Τὸ ἐπάγγελμα σιδηρουργοῦ εἶχεν ἐκλέξει ἐπίτηδες ὡς ἀπαιτοῦν δύναμιν μυῶνων πολὺ μᾶλλον παρὰ νοημοσύνην. Βλέπων τὰς χεῖρας του ἀσχημιζομένας ὑπὸ τῶν μολώπων τῆς ἐργασίας ἠλπίζε νὰ λησμονήσῃ πόσον ἦτο δυστυχὴς ὅταν ἐφόρει χειρόκτια. Ἡ λήθη ὁμως ἐβράδυνε νὰ ἔλθῃ. Ἐπιστρέφων τὸ ἐσπέρας εἰς τὸν θαλαμίσκον του δὲν κατώρθωσε, καίτοι κατὰκοπος, νὰ γευθῆ τὸν βαρὺν ἐκείνον ὕπνον, ὅστις εἶναι ἡ μεγίστη ἀπόλαυσις τῶν ἀγωνιζομένων ὑπὲρ τοῦ ἐπιουσίου ἄρτου. Ὅπως πρὶν ὑπὸ τὰ μετὰξίνα παραπετάσματα, οὕτω καὶ ἐπὶ τῆς ἀχυρῆνης στρωμνῆς του ἐβασάνιζεν αὐτὸν ἡ ἀγρυπνία, ὑπαγορεύουσα εἰς αὐτὸν σκέψεις καθ' ἑκάστην πικροτέρας.

Ἡ καρδιά τοῦ Οὐλρίχου κατείχετο ὑπὸ τῆς θαυματηφόρου ἐκείνης λέπρας, τῆς δυναμένης νὰ ὀνομασθῆ ἔρως τοῦ καλοῦ καὶ μῖσος τοῦ ψεύδους καὶ τῆς ἀδικίας. Ἐφ' ὅσον ἐπροχώρει εἰς τὸν βίον, τόσον μᾶλλον ἐπέμενε νὰ πείσῃ αὐτὸν ἡ ἀδυσώπητος

Εἰς ἀνάγνωσιν

πειρα, ὅτι ἀδύνατον ἦτο νὰ κορεσθῇ ἡ δίψα τοῦ εἰλικρινείας καὶ δικαιοσύνης. Πᾶν ὅτι ἤγγισεν εἶχε φυπάνει τὰς χεῖράς του, πᾶσαν ἡδονὴν τὴν ὁποίαν ἐγέυθη εἶχε παρακολουθήσει ἀηδία, καὶ ὡς οἱ στρατιῶται οἱ ὁποῖοι δύνανται νὰ μετρήσωσι τὰς μάχας εἰς τὰς ὁποίας παρευρέθησαν δι' ἰσαριθμῶν πληγῶν, οὕτω καὶ ὁ Οὐλρίχος ἔκαστον τῶν ἐρώτων του διὰ μιᾶς προδοσίας. Ἀδύνατον ἐκ τούτου ἦτο εἰς αὐτόν, πολιορκούμενον εἰς τὴν μοναζίαν του ὑπὸ τῶν ἀναμνήσεων τοῦ παρελθόντος νὰ μὴ εὕρισκῃ ἀφορμὴν ἀναθέματος κατὰ τοῦ βίου.

Τὸ μέγιστον τῶν ἀνθρωπίνων δυστυχημάτων εἶναι ἡ πρόωρος ὠριμότης. Ἀληθῶς ἀξιόζήλευτοι εἶναι ὅσοι ἔφθασαν βραδυποροῦντες εἰς τὸ σημεῖον ἐκεῖνο, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ἀδύνατον εἶναι νὰ μὴ διακρίνη τις τὰ ἐγκόσμια ὑπὸ τὴν ἀληθῆ αὐτῶν ὄψιν. Ἐνῶ οἱ πρόωρος ἀναπτυχθέντες σπαράσσονται ὑπὸ τῶν ἀκανθῶν τῆς πραγματικότητος, ὅτε ἔπρεπε νὰ ἐντροφῶσιν ἀκόμη εἰς τὰ ἀπατηλὰ ὀνειράτα τῆς νεανικῆς ἡλικίας. Εἰς τοὺς δυστυχεῖς τούτους, ὅσῳκις τοὺς ἀπαντῶμεν, πρέπει νὰ τείνωμεν συμπῶς τὴν χεῖρα. "Ἀδικον τῶ ὄντι θά ἦτο ν' ἀπαγορευθῆ τὸ παράπονον εἰς τοὺς πληγωμένους, ἡ δὲ εἰρωνεία ἢ καὶ αὐτὰ αἰ βλασφημίαι εἰκοσιπενταετοῦς ἀπογοητευμένου οὐδὲν ἄλλο εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ παρὰ θρηῆνος ἐπὶ τῇ πρόωφω σπερήσει πάσης ἐλπιδος.

Πολὺ μάλλον παρὰ ρομαντικὴ ἰδιοτροπία, ὁ λό-

γος ὁ κινήσας τὸν Οὐλρίχον νὰ ζητήσῃ ἄσυλον μεταξὺ τῶν ἐργατῶν ἦτο προϊόν ὠρίμου σκέψεως περὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς κοινωνικῆς ἀνισότητος. Τὴν ἐπικρατοῦσαν εἰς τὰς ἀνωτέρας τάξεις διαφθορὰν καὶ ἀνικανότητα πρὸς εὐτυχίαν κατήντησε νὰ θεωρῇ ὡς ἀντίτιμον τῶν παντοίων ἄλλων τῆς τάξεως ταύτης πλεονεκτημάτων.

— Δίκαιον εἶναι, ἔλεγε, νὰ στερῶνται πάσης εὐτυχίας, ἣτις οὔτε ἀγοράζεται οὔτε κληροδοτεῖται, ἐκεῖνοι εἰς τοὺς ὁποίους ἐπεδαψίλευσεν ἡ Τύχη ὅλας τὰς ἀπολαύσεις, τὰς ὁποίας δύνανται νὰ προμηθεύσῃ τὸ γένος καὶ ὁ πλοῦτος. Κληρὸς τούτων εἶναι ἡ κατοχὴ τῶν ἀγαθῶν τὰ ὁποῖα ζηλεύουσι πάντες, ἡ ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τῆς φροντίδος περὶ τοῦ ἐπιουσίου ἄρτου, ἡ ἀνεξαρτησία, τὰ ἀξιώματα καὶ ἡ ἐντροφῆσις εἰς τὰς ὠνητὰς διὰ χρυσοῦ ἡδονάς. Ἀντὶ τούτων ὁμως καταδικάζεται ὁ ψευδευτυχὴς νὰ ζῇ εἰς κοινωνίαν, ὅπου ἡ ὑπόκρισις εἶναι ἀνάγκη καὶ ὁ δόλος ἀμυντικόν ὄπλον ἐξ ἴσου ἀπαραίτητον ὅσον τὸ ξίφος εἰς τὸν στρατιώτην ».

Εἰς τὴν τοιαύτην ἠθικὴν ἐκπτώσιν τῶν ἀνωτέρων τάξεων, τὴν ὁποίαν ἐγνώριζεν ἐξ ὀδυνηρᾶς πείρας, ἤρresκετο ὁ Οὐλρίχος ν' ἀντιτάσῃ εἰκόνα ὅλων δι' ἀφορὸν τοῦ τελείως ἀγνώστου εἰς αὐτόν λαοῦ.

(Ἔπεται συνέχεια)